

Po Laiminga Žvaigžde

Vaikai mėgsta svajoti: sunku būtų surast bent vieną mano bendraamžį, slapta netrokštantį tapti burtininku ar superdidvyriu. Aš – išimtis. Niekad nesu fantazavęs apie kitokią gyvenimą, nes visad žinojau, jog jis iš tiesų yra... kažkur visai netoli, tereikia ištiesti ranką. Tą vakarą lauke siautėjo pūga, o aš su jauduliu žvelgiau į dvyliką liepsnelių, plazdenančių ant gimtadienio torto. Tėvai pasistengė kaip niekad: tarp žvakių iš glaisto suformavo be galo gražią krentančią žvaigždę. Ji man priminė kažką... apie ką nebuvau mąstęs labai seniai.

- Nagi, Jonai, galvok norą, - šypsodamasis į ūsą paragino tėtis.

Užsimerkiau. Jaudulys vis stiprėjo. Galvoti? Nėra ko – visa širdimi troškau to kito gyvenimo; be nuobodžių pamokų, kvailų draugų ar svetimos šeimos. Nuo savo gimdytojų skyriaus pernelyg smarkiai: buvau beveik tikras, jog esu įvaikintas. Susikaupęs pasilenkiau ir užpūčiau žvakeles.

Už lango tvykstelėjo šviesa: kažkas visu greičiu žiebė žemyn į netoli mūsų namo augantį mišką. Nuo smūgio net grindys sudrebėjo, o tėvai išbalė lyg du popieriaus lapai. Panašu, jog netoliese nukrito meteoritas: pati tikriausia krentanti žvaigždė. Nieko dorai nepaaiškinęs tėtis apsigaubė savo ilguoju paltu ir patraukė link apsnigto miško – atseit, patikrinti, ar paklydėlis dangaus kūnas nesukėlė gaisro. Jam išėjus apipyčiau mamą klausimais. Kiek padvejojusi ši nusileido ir paaiškino savo nerimo priežastį: kai man buvo penkeri, sunkiai sirgau, atrodė, jog niekas manęs neišgelbės. Bet tuomet tvykstelėjo žvaigždė (tokia pati kaip šiandien) ir įvyko stebuklas: aš pasveikau. Visiškai.

Nieko apie tai neprisiminiau. Negana to, išsyk pastebėjau istorijos spragą: jei žvaigždė atnešė man laimę, kodėl motina tokia sunerimusi? Ji tik papurtė galvą. Supratau, jog nieko daugiau neišpešiu.

Grįžus tėčiui krūptelėjome abudu – šis įslinko į namus tyliai lyg šešėlis. Sunkiai kvėpuodamas bei keistai vilkdamas kojas apėjo visą virtuvę. Jo nesveikai pavandenijusios akys lėtai slinko nuo vieno namų rakando prie kito: tėtis elgėsi taip, lyg juos matytų pirmą kartą gyvenime. Pribėgusi mama pasiteiravo, ar jam viskas gerai; tėvelis gergždžiančiu balsu atsakė, jog taip. Gaisro nėra, meteoritas tik kelis medžius išguldęs: bandęs prie jo prieti pargriuvo ir iki juosmens įsmuko į kūdrą, tikriausiai persišaldė. Prastai jaučias ir norėtum kuo greičiau eiti miegoti.

Tylomis suvalgėme tortą; gimtadieninė nuotaika visai išgaravo. Padėkojęs už dovanas patraukiau laiptais aukštin į savo kambarį. Tėčiui akivaizdžiai reikėjo poilsio, nenorėjau jo versti naktinėti. Visgi galvoje kirbėjo nerami mintis – kodėl tėvelis melavo? Juk jo drabužiai buvo visiškai sausi.

Naktį prasikamavau; sapnuose mane persekiojo nežemiškos šviesos, glitūs čiuptuvai ir skausmo kupini riksmi. Paryčiais prabudau išpiltas šalto prakaito – riksmi juk tikri! Bet tučiuojau suvokiau, jog tai tik iš tėvų miegamojo sklindantis bruzdesys. Susinepatoginęs apsiverčiau ant kito šono ir šiaip ne taip išmiegojau iki ryto.

Išaušus namuse tvyrojo neįprasta tylą. Vis dar užsimiegojęs nusvyrinėjau prie vonios kambario – durys buvo praviros. Viduje stypsantis tėtis veidrodyje įdėmiai apžiūrinėjo savo veidą. Probėgšmom žvilgtelėjęs į atspindį iš netikėtumo netekau žado: pusė tėvo veido odos buvo nukarusi žemyn, o po ja kažkas judėjo; kažkas glitaus ir tamsaus. Vis dar negaliu atsitokėti nuo naktinio slogučio? Pasitrynčiau akis. Išgirdęs mane tėtis atsisuko; jo veidas buvo visiškai normalus, tik akys vis dar tokios pat negyvos kaip vakar. Pasiteiravau, ar galiu nueiti apžiūrėti meteorito. Šis papurtė galvą: tarp išvartytų medžių galiu ir koją nusilaužt. Kiek

nusivylęs pasakiau, jog tokiu atveju einu susitikt su draugais. Jokių prieštaravimų. Keista. Užsimetęs striukę nubildėjau laiptais žemyn ir žengdamas pro duris probėkšmom pasisveikinau su mama. Tik išėjęs į apsingtą gatvę suvokiau, jog kažkas buvo ne taip: virtuvėje nenatūralia poza stovinti motina man praeinant nė nekrustelėjo; maistas ant viryklės svilo, bet jai tai, atrodo, irgi buvo nė motais. Kas, po perkūnais, dedasi?

Susitikimas mieste praėjo sklandžiai. Eilinis gimtadienis: picerija, boulingas, banalūs sveikinimai... Pasibuvimą trikdė tik vienišas miesto beprotis, stūgaujantis apie artėjančią apokalipsę. Šįsyk vaikata šūkavo apie blogį, nusileidusį iš dangaus, kosminį siaubą, gebantį keisti pavidalus. Šyptelėjau – tikriausiai vakar irgi matė krentančią žvaigždę. Senas paranoikas.

Vakarienė namuose praėjo klaikiai. Mamos pagamintas maistas buvo siaubingas, beveik nevalgomas; negana to, abu gimdytojai visą vakarą į mane spoksojo pavandenijusiomis akimis ir leido neįprastus, gergždžiančius garsus. Pasiteiravus mamos ar gerai jaučiasi, ši atšovė, jog užsikrėtė tėvo sloga. Pavalgę abu vilkdami kojas nulingavo į savo kambarius. Mane nukrėtė šiurpas. Nusprendžiau išslinkti iš namų ir apžiūrėti tą nukritusį meteorą pats. Tėvai man melavo. Privalėjau išsiaiškinti, kodėl.

Nespėjęs peržengti slenksčio sustojau. Ties rūsio durimis tysojo šviežio purvo ir dar velniažin kokio raudono marmalo šliužė; kažkas akivaizdžiai tempta laiptais žemyn. Prislinkęs prie durų, apačioje išgirdau musių baubimą. Nujaučiau, ką ten rasiu, bet nebegalėjau sustoti – kiek įmanoma tyliau nulipau rūsį ir uždegiau šviesą.

Nežinau, kas buvo klaikiau – vaizdas to, kas liko iš mano tėvų, ar nuo jų sklindanti pūnančios mėsos smarvė. Negalėjau net pajudėti, šokas buvo per didelis. Galiausiai atsitokėjau: jei tėvai buvo čia, kas... kas tuomet sėdėjo su manimi prie vakarienės stalo?

Už nugaros išgirdau gergždimą. Laiptų viršuje stypsodami į mane spoksojo tėčio ir mamos veidais pasidabinę padarai. „Tėvo“ veido oda vėl buvo nusmukusi – lyg perskaitęs mano mintis monstras iš akiduobės išleido glitų, juodą čiuptuvą ir truktelėjo žandą atgal į vietą. To jau buvo per daug. Net negalvodamas, kokią pavojingą kvailystę darau, nėriau tiesiai tarp siaubūnų ir sprukau laukan. Keisčiausia, jog padarai manęs nesivijo – tik gergždžiančiais balsais pavymui kažką suriko, tarsi kviesdami grįžti atgalios.

Klampodamas apsnigtomis gimtojo miesto gatvėmis stengiausi neprarasti blaivaus mąstymo. Valkata, kuri visą gyvenimą laikiau bepročiu, kažką žinojo – jo kliedesiai apie pavidalus keičiantį siaubą iš kosmoso buvo pernelyg tikslūs. Privalau jį surasti.

Užduotis nebuvo tokia sudėtinga, kaip galėtų atrodyti. Senąjį benamį aptikau greitai. Informacijos pešti iš jo irgi neteko: vaikata be galo džiaugėsi galėdamas pasipasakoti. Pasirodo, prieš septynerius metus jis dirbęs chirurgo vietinėje ligoninėje; deja, vieną vakarą netoli miesto nukrito toks pats meteoritas kaip vakar. Paties dangaus kūno niekas nerado, tikriausiai sudegęs atmosferoje (bent taip žmonės kalba): užtat dalykai, vykę tą naktį, dvokte dvokė paskutinio teismo diena. Į ligoninę buvo atvežti du identišškai atrodantys pacientai. Negana to, vienas iš jų, kaip pats tikriausias demonas, nuolat keitė pavidalą: tai imitavo savo antrininką, tai virsdavo čiuptuvų kamuoliu ar net pačiu jį operuojančiu daktaru. Vienas pacientas mirė, kitas liko gyvas – benamis jau nebeprisiminė, kuris. Po tos nakties jam sunkiai sekėsi susigaudyti savo mintyse.

Padėkojęs patraukiau atgal į paurus sniego pataluose paskendusias gatves. Pagaliau nesusilaikiau ir pravirkau – ne iš širdgėlos, anaipatol. Verčiau iš siaubo, jog mano tėvų nebėra, o aš dėl to nejaučiau nieko.

Elektros prekių parduotuvėje nusipirkęs žibintuvėlį per pusnis prisikasiau iki miesto kapinių; valkatos istoriją nesunku patikrinti. Bet ar aš noriu išsiaiškinti tiesą? Na, to klausinėt neverta; atsakymų paieškos buvo viskas, kas man liko. Vieną po kito tyrinėjau kapus, mirties datas; kol galiausiai prisikasiau prie žemės ploto, kuriame buvo sulaidoti žmonės, mirę prieš septynerius metus.

Septynerius. Kai man buvo penkeri. Kai krito pirmoji žvaigždė. Kuri mane išgelbėjo nuo „mirtinos ligos.“ Žvelgiau į atokiausiai nuo visų kitų stūgstantį antkapį ir negalėjau patikėti savo akimis.

Ant jo buvo mano vardas.

Akimirksniu prisiminiau viską, ką taip įnirtingai stengiausi pamiršti – kaip sugedus erdvėlaiviui kritau žemyn į nepažįstamą planetą. Kaip krisdamas mirtinai sužeidžiau vieną iš čionykščių gyvybės formų. Pasirodžius kitiems į jį panašioms gyvūnams, perskaičiau padaro genetinę informaciją, prisiminimus; įgyjau jo pavidalą ir pasislėpiau. Taip mes prisitaikome. Taip išgyvename. Žinoma, labai lengva nebuvo – ligoninėje kuriam laikui praradau kontrolę ir parodžiau vargšui gydytojui savo tikrąjį veidą. Bet vėliau tokių klaidų nebedariau. Tobulai įsikūnijau į „Jono“ vaidmenį – jo tėvai irgi nesistengė gilintis, nuoširdžiai tikėdami, jog įvyko stebuklas.

Lėtai patraukiu mišku link nukritusio meteorito. Savaiame suprantama, meteorito iš tiesų nėra, kaip ir išvartytų medžių. Ore tingiai sukasi didžiulis, metalinis diskas, po kuriuo ramiai laukia du besirangantys juodų čiuptuvų kamuoliai – mano tikrieji tėvai. Gergždžiančia mūsų kalba paklausia, kodėl aš tik dabar daviau žinių apie savo buvimo vietą – ieškodami manęs jie pusę galaktikos išnaršė. Susigėdęs prisipažįstu, jog buvau išsigandęs; gyvenau baimėje taip ilgai, jog net pamiršau, kas esu. Iš erdvėlaivio sklindantis šviesos pluoštas pradeda mus kelti aukštyn; aš po truputį nusimetu savo žemiškąją kaukę. Paskutinė žmogiška veido išraiška, prieš veidui virstant daugybe jautrių čiupiklių, yra palengvėjimo šypsniis: mano gimtadienio noras išsipildė. Laikas grįžti namo.